

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2001 Julkaistu Helsingissä 31 päivänä joulukuuta 2001 N:o 1380—1386

SISÄLLYS

N:o		Sivu
1380	Laki liikennevakuutuslain muuttamisesta	3789
1381	Laki vakuutusyhtiölain 2 luvun 2 §:n ja 2 a luvun 11 §:n muuttamisesta	3793
1382	Laki ulkomaisista vakuutusyhtiöistä annetun lain 19 §:n muuttamisesta	3794
1383	Työterveyshuoltolaki	3795
1384	Laki työsuojelun valvonnasta ja muutoksenhausta työsuojeluasioissa annetun lain 4 ja 11 §:n muuttamisesta	3802
1385	Laki kansanterveyslain muuttamisesta	3803
1386	Laki sairausvakuutuslain 29 a §:n muuttamisesta	3804

N:o 1380

Laki

liikennevakuutuslain muuttamisesta

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään 26 päivänä kesäkuuta 1959 annettuun liikennevakuutuslakiin (279/1959) uusi 11 a §
ja uusi 3 a luku seuraavasti:

11 a §

Vahingonkärsineellä on oikeus vaatia tämän lain perusteella korvausta suoraan vakuutusenantajalta.

3 a luku

Eräiden ulkomailla tapahtuneiden liikennevahinkojen korvaaminen

14 a §

Jos suomalainen vakuutusyhtiö tai ulkomaisista vakuutusyhtiöistä annetussa laissa (398/1995) tarkoitettu kolmannen maan vakuutusyhtiö aikoo harjoittaa tämän lain mukaista vakuutusta Suomessa tai suomalainen vakuutusyhtiö aikoo harjoittaa muuta vahingonvakuutusluokkaan 10 kuuluvaa vakuutusta kuin rahdinkuljettajan vastuuvakuutusta muussa ETA-valtiossa, yhtiön on nimettävä

korvusedustaja jokaiseen muuhun ETA-valtioon.

Korvusedustajan tehtävänä on liikennevahingoista johtuvien korvausvaatimusten käsittely ja selvittely, kun

1) liikennevahinko on sattunut muussa Euroopan talousalueeseen kuuluvassa valtiossa, jäljempänä *ETA-valtio*, kuin siinä ETA-valtiossa, jossa vahingonkärsineellä on asuinpaikka, tai sellaisessa kolmannessa maassa, jonka moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamista koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä annetun neuvoston direktiivin 72/166/ETY 1 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu kansallinen toimisto on liittynyt vihreän kortin järjestelmään ja vahingonkärsineellä on asuinpaikka ETA-valtiossa; tai

2) liikennevahinko on aiheutunut sellaisen

HE 190/2001
LiVM 11/2001
EV 149/2001

ajoneuvon käytöstä, jota varten on vakuutus muussa ETA-valtiossa ja jonka pysyvä kotipaikka on muussa ETA-valtiossa kuin siinä ETA-valtiossa, jossa vahingonkärsineellä on asuinpaikka.

Jäljempänä olevia 14 f—14 h ja 14 m §:n säännöksiä sovelletaan myös, kun 2 momentissa tarkoitettu liikennevahinko on aiheuttanut sellaisen ajoneuvon käytöstä, jota varten on vakuutus tai jonka pysyvä kotipaikka on siinä ETA-valtiossa, jossa vahingonkärsineellä on asuinpaikka.

Jäljempänä olevia 14 m §:n säännöksiä sovelletaan myös, kun liikennevahinko on sattunut muussa ETA-valtiossa kuin siinä ETA-valtiossa, jossa vahingonkärsineellä on asuinpaikka, ja kun liikennevahingon on aiheuttanut ajoneuvo, jonka pysyvä kotipaikka on 2 momentin 1 kohdassa tarkoitettussa tai muussa kolmannessa maassa.

14 b §

Korvausedustajan on asuttava tai oltava sijoittautunut siihen ETA-valtioon, johon hänet on nimetty. Korvausedustaja voi toimia yhden tai useamman vakuutusyhtiön lukuun.

14 c §

Edellä 14 a §:ssä tarkoitettun vakuutusyhtiön on viipymättä toimitettava moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevien jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen lähentämisestä ja neuvoston direktiivien 73/239/ETY ja 88/357/ETY muuttamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/26/EY, jäljempänä neljäs liikennevakuutusdirektiivi, 5 artiklassa tarkoitetuille, kaikkien ETA-valtioiden tietokeskuksille 14 a §:n perusteella nimeämiensä korvausedustajien nimet ja osoitteet sekä niiden muutokset.

14 d §

Korvausedustajalla on oltava 14 a §:n 2 momentissa tarkoitettujen korvausvaatimusten käsittelyä ja selvittelyä varten oikeus edustaa liikennevahingosta korvausvastuussa olevaa vakuutusyhtiötä ja suorittaa vahingosta johtuvat korvaukset.

Korvausedustajan on kyettävä suorittamaan 1 momentin mukaiset tehtävät sen

ETA-valtion virallisella kielellä tai virallisilla kielillä, jossa vahingonkärsineellä on asuinpaikka.

14 e §

Edellä 14 a §:ssä tarkoitettun vakuutusyhtiön tai sen korvausedustajan on kolmen kuukauden kuluessa päivästä, jona vahingonkärsinyt on esittänyt korvausvaatimuksensa, korvattava 14 a §:n 2 momentissa tarkoitettu liikennevahinko tai tehtävä perusteltu korvaustarjous, jos korvausvastuuta ei kiistetä ja jos vahinkojen suuruus on määritetty.

Jos korvausvastuu kiistetään osittain tai kokonaan tai se on epäselvä taikka jos vahinkojen suuruutta ei ole kokonaan määritetty, on vakuutusyhtiön tai sen korvausedustajan 1 momentissa mainitun ajan kuluessa annettava perusteltu vastaus korvausvaatimukseen.

Viivästyneelle korvaukselle on maksettava korkolaissa säädetty viivästyskorko.

Jos vakuutusyhtiö tai sen korvausedustaja ei noudata 1—3 momentissa tarkoitettuja säännöksiä, Vakuutusvalvontavirasto voi ryhtyä vakuutusyhtiölain (1062/1979) 14 luvussa tai ulkomaisista vakuutusyhtiöistä annetun lain 7 luvussa säädettyihin valvontatoimenpiteisiin vakuutusyhtiötä kohtaan.

14 f §

Liikennevakuutuskeskus toimii Suomessa neljännen liikennevakuutusdirektiivin 5 artiklassa tarkoitettuna tietokeskuksena.

14 g §

Vahingonkärsineiden etujen turvaamiseksi ja tietojen nopean saatavuuden varmistamiseksi 14 a §:ssä tarkoitetuissa liikennevahinkotapauksissa Liikennevakuutuskeskus kerää ja jakaa tietoja, joilla on vaikutusta liikennevakuutuskorvauksen saamiseen, sekä avustaa näiden tietojen saamisessa siihen oikeutettuja.

Liikennevakuutuskeskuksen on 1 momentissa tarkoitettun tehtävän hoitamiseksi erityisesti järjestettävä seuraavien tietojen keruu ja jakelu:

- 1) Suomessa rekisteröityjen moottoriajoneuvojen rekisterinumerot;
- 2) liikennevakuutus sopimusten numerot;
- 3) vakuutuksen päättymispäivämäärä, jos vakuutus on päättynyt;

4) vihreän kortin tai rajavakuutus sopimuksen numero, jos sellainen on myönnetty;

5) edellä 14 a §:ssä mainitut vakuutusyhtiöt ja niiden nimeämät korvausedustajat; ja

6) ajoneuvot, joita varten 15 §:n 1 momentin mukaan ei ole oltava liikennevakuutusta.

Liikennevakuutuskeskuksella on oikeus saada 2 momentissa tarkoitettujen tietojen hankinnasta tai ylläpitämisestä vastaavilta viranomaisilta tai vakuutusyhtiöiltä nämä tiedot siihen saakka, kunnes seitsemän vuotta on kulunut ajoneuvon poistamisesta rekisteristä tai vakuutus sopimuksen päättymisestä.

14 h §

Liikennevakuutuskeskus pitää rekisteriä ETA-valtioissa toimivista vakuutusyhtiöiden korvausedustajista.

Vahingonkäräsineellä on liikennevahingon jälkeen seitsemän vuoden ajan oikeus saada Liikennevakuutuskeskukselta viipymättä tiedot vakuutusyrityksestä, vakuutus sopimuksen numerosta ja vakuutusyrityksen korvausedustajasta, jos

1) vahingonkäräsineen asuinpaikka on Suomessa;

2) vahingon aiheuttanut ajoneuvo on rekisteröity Suomessa; tai

3) liikennevahinko on tapahtunut Suomessa.

Liikennevakuutuskeskuksen on toimitettava vahingonkäräsineelle vahingon aiheuttaneen ajoneuvon omistajan tai rekisteröidyn haltijan nimi ja osoite, jos vahingon käräsineellä on perusteltu syy näiden tietojen saamiseksi.

Liikennevakuutuskeskuksen on toimittava yhteistyössä toisen ETA-valtion tietokeskuksen kanssa 2 momentissa mainittujen tietojen luovuttamiseksi toisen ETA-valtion tietokeskukselle tai vastaavien tietojen hankkimiseksi toisen ETA-valtion tietokeskukselta vahingonkäräsineelle.

Jos vahingon aiheuttanut ajoneuvo on vapautettu vakuuttamisvelvollisuudesta, Liikennevakuutuskeskuksen on vahingonkäräsineen pyynnöstä toimitettava hänelle tieto siitä viranomaisesta, joka vastaa ajoneuvon aiheuttaman liikennevahingon korvaamisesta.

14 i §

Liikennevakuutuskeskus toimii Suomessa

neljännessä liikennevakuutusdirektiivissä tarkoitettuna korvauselimenä.

14 j §

Vahingonkäräsinyt, jolla on Suomessa asuinpaikka, voi 14 a §:n 2 momentissa tarkoitetuissa vahingoissa esittää korvausvaatimuksensa Liikennevakuutuskeskukselle,

1) jos sen ajoneuvon, jonka käytöstä vahinko aiheutui, vakuutusyhtiö tai sen korvausedustaja ei ole antanut perusteltua vastausta korvausvaatimuksen johdosta kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun vahingon käräsinyt esitti korvausvaatimuksensa vakuutusyhtiölle tai sen korvausedustajalle; tai

2) jos vakuutusyhtiö on laiminlyönyt nimetä korvausedustajan Suomeen neljännen liikennevakuutusdirektiivin 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti; korvausvaatimusta ei kuitenkaan voi esittää korvauselimelle, jos vahingonkäräsinyt on esittänyt korvausvaatimuksen suoraan vahingon aiheuttaneen ajoneuvon vakuutusyhtiölle ja saanut perustellun vastauksen kolmen kuukauden kuluessa vaatimuksen esittämisestä.

Liikennevakuutuskeskus ei voi käsitellä korvausvaatimusta, jos vahingonkäräsinyt on saattanut korvausasian vakuutusyhtiötä vastaan vireille yleisessä tuomioistuimessa.

14 k §

Liikennevakuutuskeskuksen on ryhdyttävä toimenpiteisiin korvausasian käsittelemiseksi kahden kuukauden kuluessa siitä, kun vahingonkäräsinyt on esittänyt sille 14 j §:ssä tarkoitetun korvausvaatimuksensa. Keskus ei saa jatkaa korvausasian käsittelyä, jos vakuutusyhtiö tai sen korvausedustaja antaa korvauskäsittelyn aikana korvausvaatimukseen perustellun vastauksen.

Liikennevakuutuskeskuksen on välittömästi ilmoitettava korvausvaatimuksesta ja aikomuksestaan vastata siihen kahden kuukauden kuluessa:

1) vahingon aiheuttaneen ajoneuvon vakuutusyhtiölle tai sen korvausedustajalle;

2) sen ETA-valtion korvauselimelle, jossa liikennevakuutuksen myöntäneen vakuutusyrityksen toimipaikka sijaitsee; ja

3) vahingon aiheuttajalle, jos tämä on Liikennevakuutuskeskuksen tiedossa.

14 l §

Liikennevakuutuskeskuksella on oikeus vaatia takaisin maksamansa korvaus sen ETA-valtion korvauselimeltä, jossa vakuutus-sopimuksen tehneen vakuutusyhtiön toimi-paikka on.

Jos vakuutus-sopimuksen tehneen korvaukseen velvollisen vakuutusyhtiön toimipaikka on Suomessa ja sen ETA-valtion, jossa vahingonkärsinyt asuu, korvauselin on mak-sanut korvauksen, Liikennevakuutuskeskuk-sella on velvollisuus suorittaa hyvitys mainitun jäsenvaltion korvauselimelle. Tällöin vahingonkärsineen oikeus saada korvausta vahingon aiheuttajalta tai tämän vakuutusyh-tiöltä siirtyy Liikennevakuutuskeskukselle siltä osin kuin mainitun ETA-valtion kor-vauselin on suorittanut korvausta kärsitystä vahingosta.

14 m §

Jos 14 a §:ssä tarkoitetun liikennevahingon aiheuttanut ajoneuvo jää tunnistamatta tai jos korvausvelvollista vakuutusyhtiötä ei voida määrittää kahden kuukauden kuluessa vahin-gon tapahtumisesta, vahingonkärsineellä, jol-la on asuinpaikka Suomessa, on oikeus hakea

korvausta Liikennevakuutuskeskukselta. Kes-kuksella on tällöin oikeus saada maksamansa korvaus takaisin 14 l §:ssä säädetyn edelly-tyksin seuraavasti:

1) jos vakuutusyritystä ei saada selville, sen ETA-valtion 17 §:n 1 momentissa tarkoite-tulta kansalliselta takuurahastolta, jossa vahingon aiheuttaneella ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka;

2) jos ajoneuvo jää tunnistamatta, sen ETA-valtion kansalliselta takuurahastolta, jossa vahinko tapahtui; tai

3) jos kyse on kolmannen maan ajoneu-vosta, sen ETA-valtion kansalliselta takuura-hastolta, jossa vahinko tapahtui.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tam-mikuuta 2002.

Tämän lain 14 i—14 m §:n voimaantulosta säädetään valtioneuvoston asetuksella.

Ajankohdasta, johon mennessä 14 a §:n 1 momentissa tarkoitetut korvausedustajat on nimettävä ja 14 c §:ssä tarkoitetut tiedot toimitettava, säädetään valtioneuvoston ase-tuksella.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Sosiaali- ja terveysministeri *Maija Perho*

N:o 1381

Laki**vakuutusyhtiölain 2 luvun 2 §:n ja 2 a luvun 11 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään 28 päivänä joulukuuta 1979 annetun vakuutusyhtiölain (1062/1979) 2 luvun 2 §:ään, sellaisena kuin se on laeissa 389/1995 sekä 611/1997, uusi 3 momentti viimeksi mainitulla lailla kumotun 3 momentin tilalle ja 2 a luvun 11 §:ään, sellaisena kuin se on mainitussa laissa 389/1995 sekä laissa 79/1999, uusi 4 momentti, seuraavasti:

2 luku

Vakuutusyhtiön perustaminen

2 §

— — — — —
 Jos toimilupahakemus koskee muuta vahinkovakuutusluokkaan 10 kuuluvaa vakuutusta kuin rahdinkuljettajan vastuuvakuutusta, hakemuksessa on ilmoitettava liikennevakuutuslain (279/1959) 14 a §:n mukaisesti jokaiseen muuhun ETA-valtioon nimettävien korvausestajien nimet ja osoitteet.
 — — — — —

2 a luku

Ensivakuutustoiminnan harjoittaminen ulkomailla

11 §

— — — — —
 Liikennevakuutuslain 14 a §:ssä tarkoitetun korvausestajajan on siinä ETA-valtiossa, johon hänet on määrätty, hoidettava myös edellä 3 momentissa tarkoitetun korvausasiemiehen tehtävät, jos vakuutusyhtiö on laiminlyönyt korvausasiemiehen nimeämisen.
 — — — — —

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-
 kukuuta 2002.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Tasavallan Presidentti**TARJA HALONEN**Sosiaali- ja terveysministeri *Maija Perho*

N:o 1382

L a k i

ulkomaisista vakuutusyhtiöistä annetun lain 19 §:n muuttamisesta

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään 17 päivänä maaliskuuta 1995 ulkomaisista vakuutusyhtiöistä annetun lain (398/1995) 19 §:ään uusi 3 momentti, jolloin nykyinen 3 momentti siirtyy 4 momentiksi, seuraavasti:

19 §

Toimilupa

tuslain (279/1959) 14 a §:n mukaisesti jokaiseen muuhun ETA-valtioon nimettävien korvausestajien nimet ja osoitteet.

Jos toimilupahakemus koskee muuta vahinkovakuutusluokkaan 10 kuuluvaa vakuutusta kuin rahdinkuljettajan vastuuvakuutusta, hakemuksessa on ilmoitettava liikennevakuu-

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Sosiaali- ja terveysministeri *Maija Perho*

N:o 1383

Työterveyshuoltolaki

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Lain tarkoitus

Tässä laissa säädetään työnantajan velvollisuudesta järjestää työterveyshuolto sekä työterveyshuollon sisällöstä ja toteuttamisesta.

Tämän lain tarkoituksena on työnantajan, työntekijän ja työterveyshuollon yhteistoimin edistää:

- 1) työhön liittyvien sairauksien ja tapaturmien ehkäisyä;
- 2) työn ja työympäristön terveellisyttä ja turvallisuutta;
- 3) työntekijöiden terveyttä sekä työ- ja toimintakykyä työuran eri vaiheissa; sekä
- 4) työyhteisön toimintaa.

2 §

Soveltamisala

Tätä lakia sovelletaan työhön, jossa työnantaja on velvollinen noudattamaan työturvallisuuslakia (299/1958).

Yrittäjien ja muiden omaa työtään tekevien työterveyshuollon järjestämisessä noudatetaan soveltuvin osin, mitä tässä laissa säädetään.

3 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

1) *työterveyshuollolla* työnantajan järjestettäväksi säädettyä työterveyshuollon ammattihenkilöiden ja asiantuntijoiden toimintaa, jolla edistetään työhön liittyvien sairauksien ja tapaturmien ehkäisyä, työn ja työympäristön terveellisyttä ja turvallisuutta, työyhteisön toimintaa sekä työntekijöiden terveyttä ja työ- ja toimintakykyä;

2) *työkykyä ylläpitävällä toiminnalla* yhteistyössä toteutettua työhön, työoloihin ja työntekijöihin kohdistuvaa suunnitelmallista ja tavoitteellista toimintaa, jolla työterveyshuolto omalta osaltaan edistää ja tukee työelämässä mukana olevien työ- ja toimintakykyä;

3) *työterveyshuollon palvelujen tuottajalla* sitä organisaatiota tai henkilöä, joka tämän lain 7 §:n mukaisesti huolehtii työnantajan järjestettäväksi kuuluvasta tai työnantajan vapaaehtoisesti järjestämästä työterveyshuollosta;

4) *työterveyshuollon ammattihenkilöllä* terveydenhuollon ammattihenkilöistä annetussa laissa (559/1994) tarkoitettua terveydenhuollon ammattihenkilöä, jolla on työterveyshuollon erikoislääkärin pätevyys tai muun laillistetun lääkärin taikka terveydenhoitajan pätevyys ja työterveyshuollon toteuttamiseen tarvittava koulutus;

5) *työterveyshuollon asiantuntijalla* henkilöitä, joilla on fysioterapeutin tai psykologin pätevyys ja riittävät tiedot työterveyshuollosta taikka työhygienian, ergonomian, teknisen tai muun vastaavan alan koulutus ja riittävät tiedot työterveyshuollosta tai joilla on muun kuin työterveyshuollon erikoislääkärin pätevyys;

6) *yrittäjällä ja muulla omaa työtään tekevällä* yrittäjien eläkelaisissa (468/1969) tai

maatalousyrittäjien eläkelaisissa (467/1969) tarkoitettua henkilöä; sekä

7) *hyvällä työterveyshuoltokäytännöllä* työterveyshuollon järjestämisessä, toteuttamisessa ja kehittämisessä noudatettavia yleisiä periaatteita siten kuin tässä laissa säädetään sekä ottaen huomioon työterveyttä koskeva tietämys ja kokemus ja työterveyshuollon yleiset periaatteet.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan säätää tarkemmin 1 momentin 4 kohdassa tarkoitettua koulutuksesta, 1 momentin 5 kohdassa tarkoitetuista riittävästä tiedoista ja 1 momentin 7 kohdassa tarkoitetun hyvän työterveyshuoltokäytännön toteuttamisen periaatteista.

2 luku

Työnantajan velvollisuudet

4 §

Työterveyshuollon järjestäminen

Työnantajan on kustannuksellaan järjestettävä työterveyshuolto työstä ja työolosuhteista johtuvien terveysvaarojen ja -haittojen ehkäisemiseksi ja torjumiseksi sekä työntekijöiden turvallisuuden, työkyvyn ja terveyden suojelemiseksi ja edistämiseksi.

Työterveyshuolto tulee järjestää ja toteuttaa siinä laajuudessa kuin työstä, työjärjestelyistä, henkilöstöstä, työpaikan olosuhteista ja niiden muutoksista johtuva tarve edellyttää, siten kuin tässä laissa säädetään.

5 §

Työterveyshuollon ammattihenkilöt ja asiantuntijat

Työnantajan tulee käyttää riittävästi työterveyshuollon ammattihenkilöitä ja heidän tarpeellisiksi katsomiaan asiantuntijoita työterveyshuollon suunnittelua, toteuttamista sekä kehittämistä ja seurantaan koskevissa asioissa siten kuin työterveyshuollon toteuttamiseksi hyvän työterveyshuoltokäytännön mukaisesti on tarpeen.

Työterveyshuollon ammattihenkilöiden ja asiantuntijoiden tulee olla ammatillisesti riippumattomia työnantajista, työntekijöistä ja heidän edustajistaan, ja heillä tulee olla tämän

lain 3 §:ssä tarkoitettu pätevyys sekä riittävällä täydennyskoulutuksella ylläpidetyt tiedot ja taidot.

Työterveyshuollon ammattihenkilön ja asiantuntijan työnantaja on velvollinen huolehtimaan siitä, että ammattihenkilö ja asiantuntija osallistuvat riittävästi, kuitenkin vähintään kolmen vuoden välein, ammattitaitoaan ylläpitävään täydennyskoulutukseen. Täydennyskoulutusvelvollisuus koskee myös itsenäisenä ammatinharjoittajana työterveyshuolto-tehtävissä toimivaa terveydenhuollon ammattihenkilöä.

Sosiaali- ja terveysministeriö voi antaa ohjeita täydennyskoulutuksen sisällöstä, laadusta, määrästä ja järjestämisestä.

6 §

Työterveyshuollon palveluista sopiminen

Työnantajan ja työterveyshuollon palvelujen tuottajan tulee tehdä työterveyshuollon järjestämisestä kirjallinen sopimus, josta ilmenee työterveyshuollon yleiset järjestelyt sekä palvelujen sisältö ja laajuus. Olosuhteiden olennaisesti muuttuessa sopimusta on tarkistettava.

Jos työnantaja järjestää itse työterveyshuollon palvelut, sen tulee sopivalla tavalla kuvata 1 momentissa tarkoitetut seikat.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan säätää työterveyshuollon järjestämistä koskevan sopimuksen tarkemmasta sisällöstä.

7 §

Palvelujen tuottaminen

Työnantaja voi järjestää tässä laissa tarkoitettua työterveyshuollon palveluita:

1) hankkimalla tarvitsemansa palvelut kansanterveyslaissa (66/1972) tarkoitettulta terveyskeskukselta;

2) järjestämällä tarvitsemansa työterveyshuoltopalvelut itse tai yhdessä toisten työnantajien kanssa; tai

3) hankkimalla tarvitsemansa palvelut muulta työterveyshuoltopalvelujen tuottamiseen oikeutetulta toimintayksiköltä tai henkilöltä.

8 §

Yhteistoiminta

Kun työnantaja valmistelee työterveys- huollon toteuttamiseksi tarpeellisia päätöksiä, työnantajan tulee toimia yhteistoiminnassa työntekijöiden tai heidän edustajiensa kanssa asioissa, jotka liittyvät työpaikan työterveys- huollon järjestämisen yleisiin suuntaviivoihin ja toiminnan suunnitteluun mukaan lukien työterveyshuollon toimintasuunnitelma, sisältö, laajuus sekä työterveyshuollon toteutus ja vaikutusten arviointi samoin kuin antaa työntekijöille tai heidän edustajilleen riittävän ajoissa asioiden käsittelyn kannalta tarpeelliset tiedot.

Ennen kuin työnantaja ratkaisee 12 ja 14 §:ssä tarkoitetun toiminnan aloittamisen, muuttamisen tai työterveyshuollon järjestämiseen olennaisesti vaikuttavan muun asian, on asia käsiteltävä työsuojelun valvonnasta ja muutoksenhausta työsuojeluasioissa annetussa laissa (131/1973) tarkoitetussa työsuojelutoimikunnassa tai muussa sen korvaavassa yhteistoimintamenettelyssä tai, jollei työsuojelutoimikuntaa tai sen korvaavaa yhteistoimintamenettelyä ole, yhdessä työsuojeluvaltuutetun kanssa. Jollei työpaikalle ole valittu työsuojeluvaltuutettua, asiat käsitellään mahdollisuuksien mukaan yhdessä henkilöstön kanssa.

Työntekijöillä ja heidän edustajillaan on oikeus tehdä ehdotuksia työterveyshuollon toiminnan kehittämiseksi. Ehdotuksia ja niiden johdosta tarpeellisia toimenpiteitä tulee käsitellä yhteistoiminnassa siten kuin 1 momentissa säädetään.

9 §

Työterveyshuollon kustannusten korvaaminen

Työnantajalla, yrittäjällä ja muulla omaa työtään tekevällä on oikeus korvaukseen tässä laissa säädetyn työterveyshuollon ja muun terveydenhuollon järjestämisestä aiheutuneista kustannuksista siten kuin sairausvakuutuslaissa (364/1963) säädetään.

10 §

Työntekijän suojele

Jos työntekijälle suoritettu terveystarkastus osoittaa, että työntekijällä henkilökohtaisten terveydellisten ominaisuuksien takia on ilmeinen alttius saada työstä vaaraa terveydelleen, työntekijää ei saa käyttää tällaiseen työhön.

3 luku

Työterveyshuollon yleisperiaatteet, toteuttaminen ja sisältö

11 §

Työterveyshuollon toimintasuunnitelma

Työnantajalla on oltava työterveyshuollosta kirjallinen toimintasuunnitelma, jonka tulee sisältää työterveyshuollon yleiset tavoitteet sekä työpaikan olosuhteisiin perustuvat tarpeet ja niistä johtuvat toimenpiteet ottaen huomioon mitä 1, 4 ja 12 §:ssä säädetään. Työpaikkakäynteihin ja muihin työterveyshuollon suorittamiin selvityksiin perustuen toimintasuunnitelmaa tulee tarkistaa vuosittain.

Toimintasuunnitelmassa on otettava riittävästi huomioon monitieteinen tieto työn ja terveyden välisestä suhteesta ja työn terveysvaikutuksista.

Työterveyshuollon toimintasuunnitelma voi olla osa työturvallisuuslaissa tarkoitettua työsuojelun toimintaohjelmaa tai muuta työnantajan laatimaa kehittämisohjelmaa tai -suunnitelmaa.

12 §

Työterveyshuollon sisältö

Työnantajan järjestettäväksi 4 §:ssä säädettyyn työterveyshuoltoon kuuluu hyvän työterveyshuoltokäytännön mukaisesti:

1) työn ja työolosuhteiden terveellisyyden ja turvallisuuden selvittäminen ja arviointi toistuvien työpaikkakäynnin ja muita työterveyshuollon menetelmiä käyttäen ottaen huomioon työpaikan altisteet, työn kuormitta-

vuus, työjärjestelyt sekä tapaturma- ja väkivaltavaara samoin kuin näiden tekijöiden huomioon ottaminen työtä, työmenetelmiä ja työtiloja suunniteltaessa sekä työolosuhteiden muutostilanteissa;

2) työperäisten terveysvaarojen ja -haittojen, työntekijöiden terveydentilan sekä työ- ja toimintakyvyn selvittäminen, arviointi ja seuranta mukaan lukien työstä ja työympäristöstä aiheutuva erityinen sairastumisen vaara sekä edellä mainituista seikoista johtuvat terveys-tarkastukset ottaen huomioon työntekijän yksilölliset ominaisuudet;

3) toimenpide-ehdotusten tekeminen työn terveellisuuden ja turvallisuuden parantamiseksi, tarvittaessa työn sopeuttamiseksi työntekijän edellytyksiin, työntekijöiden työ- ja toimintakyvyn ylläpitämiseksi ja edistämiseksi sekä toimenpide-ehdotusten toteutumisen seuranta;

4) tietojen antaminen, neuvonta ja ohjaus työn terveellisyttä ja turvallisuutta sekä työntekijöiden terveyttä koskeissa asioissa mukaan lukien työntekijän perustellusta syytä työkuormituksestaan pyytämä selvitys;

5) vajaakuntoisen työntekijän työssä selviytymisen seuranta ja edistäminen työntekijän terveydelliset edellytykset huomioon ottaen, kuntoutusta koskeva neuvonta ja hoitoon tai lääkinnälliseen tai ammatilliseen kuntoutukseen ohjaaminen;

6) yhteistyö muun terveydenhuollon, työhallinnon, opetushallinnon, sosiaalivakuutuksen ja sosiaalihuollon sekä työsuojeluviranomaisen edustajien kanssa; tarvittaessa yhteisen työpaikan työnantajien työterveyshuollon palvelujentuottajien ja muiden tarvittavien tahojen kanssa;

7) osallistuminen työturvallisuuslain 36 §:ssä tarkoitetun ensiavun järjestämiseen;

8) omalta osaltaan suunnitella ja toteuttaa osana tässä laissa määriteltyjä työterveyshuollon **tehtäviin kuuluvia työkykyä ylläpitäviä ja edistäviä toimenpiteitä**, joihin sisältyy tarvittaessa kuntoutustarpeen selvittäminen; sekä

9) työterveyshuollon toiminnan laadun ja vaikuttavuuden arviointi ja seuranta.

Edellä 1 momentissa tarkoitetut tehtävät toteutetaan soveltuvin osin yhteistyössä johdon, linjaorganisaation, henkilöstöhallinnon ja yhteistoimintaorganisaatioiden kanssa.

Yhteisen työpaikan erityistä vaaraa aihe-

uttavien tai laajavaikutteisten terveydellisten tekijöiden selvittämiseksi työnantajien on työterveyshuollon asiantuntemusta hyväksi käyttäen toimittava yhteistoiminnassa siten kuin erikseen säädetään.

Valtioneuvoston asetuksella säädetään tarkemmin 1 momentissa tarkoitettujen tehtävien toteuttamisessa käytettävistä tavanomaisina pidettävistä menetelmistä ja keinoista.

13 §

Työntekijän velvollisuus osallistua terveystarkastukseen

Työntekijä ei saa ilman perusteltua syytä kieltäytyä osallistumasta tässä laissa tarkoitettuun terveystarkastukseen, joka työhön sijoitettaessa tai työn kestäessä on välttämätön:

1) hänen terveydentilansa selvittämiseksi erityistä sairastumisen vaaraa aiheuttavassa työssä tai työympäristössä; tai

2) hänen työ- tai toimintakykynsä selvittämiseksi työstä aiheutuvien, terveydentilaan kohdistuvien vaatimusten vuoksi.

Terveystarkastus suoritetaan yhteisymmärryksessä työntekijän kanssa siten kuin potilaan asemasta ja oikeuksista annetun lain (785/1992) 6 §:ssä säädetään.

14 §

Muut terveydenhuollon palvelut

Työnantaja voi 12 §:ssä tarkoitettujen palvelujen lisäksi järjestää työntekijöille sairaanhoito- ja muita terveydenhuoltopalveluja.

4 luku

Tietojen käsittely työterveyshuollossa

15 §

Työnantajan velvollisuus antaa tietoja

Työnantajan tulee antaa työterveyshuollon ammattihenkilöille ja asiantuntijoille työstä, työjärjestelyistä, ammattitaudeista, työtapaturmista, henkilöstöstä, työpaikan olosuhteista ja niiden muutoksista sekä muista niihin verrattavista tekijöistä tietoja, jotka ovat tarpeen työntekijöille työstä aiheutuvan ter-

veydellisen vaaran tai haitan arvioimiseksi ja ehkäisemiseksi.

16 §

Työntekijän velvollisuus antaa tietoja

Työntekijän on pyynnöstä annettava työterveyshuollon palvelujen tuottajalle tiedot havaitsemistaan terveyden vaaraa aiheuttavista tekijöistä työpaikallaan.

17 §

Työterveyshuollon palvelujen tuottajan neuvonta- ja tietojenantovelvollisuus

Työterveyshuollon palvelujen tuottajan on annettava työntekijöille ja työnantajalle tarpeellisia tietoja työssä ja työpaikan olosuhteissa esiintyvistä terveyden vaaroista ja haitoista sekä niiden torjuntakeinoista. Työntekijälle on annettava tietoja työterveyshuollon työntekijälle suorittamista terveystarkastuksista, niiden tarkoituksesta, tuloksista ja tulkinnoista sekä muusta työterveyshuollon sisällöstä.

Työnantajalla, työpaikan työsuojelutoimikunnalla ja työsuojeluvaltuutetulla on oikeus saada työterveyshuoltotehtävissä toimivilta henkilöiltä sellaisia näiden asemansa perusteella saamia tietoja, joilla on merkitystä työntekijöiden terveyden sekä työpaikan olosuhteiden terveellisyyskehittämisen kannalta.

18 §

Salassa pidettävien tietojen luovuttaminen

Salassa pidettäväksi säädettyjä tietoja ei saa ilmaista, jollei se, jonka hyväksi salassapitovelvollisuus on säädetty, anna siihen suostumustaan siten kuin erikseen säädetään. Työterveydenhuollon palvelujen tuottajan palveluksessa oleva työterveyslääkäri saa sen estämättä, mitä potilasasiakirjojen salassapidosta potilaan asemasta ja oikeuksista annetussa laissa säädetään, antaa:

1) työnantajalle erityistä sairastumisen vaaraa aiheuttavissa töissä kirjallisen lausunnon terveystarkastusten johtopäätöksistä sekä nii-

den perusteella aiheellisista työsuojelutoimista, siltä osin kuin ne liittyvät työsuojeluun ja työterveyshuoltoon;

2) työsuojeluviranomaiselle ja työsuojeluvälvonnasta ja muutoksenhausta työsuojeluasioissa annetun lain 1 §:n 2 momentissa tarkoitetulle asiantuntijalle työsuojelun valvontaa varten edellä 1 kohdassa tarkoitetun lausunnon; sekä

3) työterveyshuollon palvelujen tuottajalle terveydellisen vaaran seurantaan varten tämän pyynnöstä tiedot sellaisen potilaana olleen työntekijän terveystarkastuksista, joka on työskennellyt erityisen sairastumisen vaaraa aiheuttavassa työssä ja joka on siirtynyt vastaavalla tavalla vaaralliseen työhön sen työnantajan palvelukseen, jonka työterveydenhuollosta tietoa pyytävä työterveyshuollon palvelujen tuottaja vastaa.

19 §

Työnantajalle toimitettu lääkärinlausunto

Työnantaja saa yksityisyyden suojasta työelämässä annetun lain (477/2001) 8 §:n 2 momentin estämättä luovuttaa työterveyshuollon palvelujen tuottajalle tässä laissa säädettyjen työterveyshuollon tehtävien toteuttamista varten työntekijän työnantajalle luovuttaman työkykyään koskevan lääkärin-todistuksen tai -lausunnon, jollei työntekijä ole kieltänyt luovuttamista.

20 §

Viranomaisten tiedonsaantioikeus

Sosiaali- ja terveysministeriöllä ja sen määräämällä asiantuntijalaitoksella on oikeus saada tämän lain mukaisten tehtäviensä hoitamiseksi tarvittavia tietoja työterveyshuollon toteuttamisesta huolehtivilta terveydenhuollon toimintayksiköiltä ja terveydenhuollon ammattihenkilöiltä.

21 §

Työterveyshuollon asiakirjojen laatiminen ja säilyttäminen

Työterveyshuollon potilasasiakirjojen laadinnasta ja säilyttämisajoista on voimassa,

mitä potilaan asemasta ja oikeuksista annettussa laissa säädetään.

Sosiaali- ja terveysministeriö voi antaa ohjeita työterveyshuollon asiakirjojen laatimisesta.

5 luku

Erinäiset säännökset

22 §

Työterveyshuollon neuvottelukunta

Työterveyshuollon suunnittelua ja kehittämistä varten sosiaali- ja terveysministeriön yhteydessä toimii työterveyshuollon neuvottelukunta, jonka kokoonpanosta, tehtävistä ja toiminnasta säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

23 §

Rangaistukset

Työnantaja tai tämän edustaja, joka tahallaan tai huolimattomuudesta jättää noudattamatta, mitä 8 §:n 2 momentissa säädetään yhteistoiminnasta, on tuomittava *työterveyshuollon yhteistoimintavelvoitteen rikkomisesta* sakkoon.

Työnantaja tai tämän edustaja, joka tahallaan tai huolimattomuudesta jättää noudattamatta mitä 4 §:n 1 momentissa säädetään työterveyspalvelujen järjestämisestä tai ei noudata työsuojeluviranomaisen järjestämisvelvollisuuden sisällöstä antamaa päätöstä, on tuomittava *työterveyspalvelujen laiminlyömisestä* sakkoon.

Rangaistus työturvallisuusmääräysten rikkomisesta sekä työturvallisuusmääräysten vastaisen puutteellisuuden tai epäkohdan aiheuttamisesta ja työturvallisuusmääräysten vastaisen tilan jatkumisen mahdollistamisesta säädetään rikoslain (39/1889) 47 luvun 1 §:ssä.

Ennen kuin virallinen syyttäjä nostaa syyteen tämän lain tai sen nojalla annettujen säännösten rikkomisesta, on hänen, jollei työsuojeluviranomainen ole ilmoittanut rikkomusta syytteeseen pantavaksi, hankittava asiasta lausunto sanotulta viranomaiselta. Virallisen syyttäjän tulee hyvissä ajoin, ennen

kuin syyteasia otetaan tuomioistuimessa käsiteltäväksi, ilmoittaa siitä asianomaiselle työsuojeluviranomaiselle.

24 §

Valvonta

Tämän lain ja sen nojalla annettujen säännösten mukaan työnantajan järjestettäväksi kuuluvan työterveyshuollon toteuttamisesta huolehtivien terveyskeskusten, työterveyshuoltopalveluja tuottavien yksiköiden ja terveydenhuollon ammattihenkilöiden toiminnan sekä työterveyshuoltopalvelujen sisällön lääketieteellinen valvonta kuuluu sosiaali- ja terveysministeriölle ja lääninhallitukselle siten kuin siitä erikseen säädetään.

Työsuojeluviranomaisten on, sen mukaan kuin työsuojelun valvonnasta ja muutoksenhausta työsuojeluasioissa annettussa laissa on säädetty, valvottava, että työnantaja on järjestänyt tässä laissa tai sen nojalla annetuissa säädöksissä tarkoitetun työterveyshuollon.

Jos työnantaja on laiminlyönyt tämän lain tai sen nojalla annettujen säännösten mukaan työnantajan velvollisuudeksi säädettyjen työterveyshuoltopalvelujen järjestämisen ja syntyy erimielisyyttä järjestämisvelvollisuuden sisällöstä, on työsuojeluviranomaisen ennen työsuojelun valvonnasta ja muutoksenhausta työsuojeluasioissa annettussa laissa tarkoitetun työnantajaa velvoittavan päätöksen tekemistä pyydettävä lausunto sosiaali- ja terveysministeriöltä tai sen määräämältä laitokselta tai viranomaiselta.

Edellä 14 §:ssä tarkoitetun toiminnan valvonnasta säädetään erikseen.

25 §

Työterveyshuoltoa koskevien säädösten ja sopimusten tai kuvausten nähtävänäpito

Työnantajan on pidettävä tämä laki ja sen nojalla annetut säädökset, työnantajan ja työterveyshuoltopalvelujen tuottajan välinen työterveyshuollon järjestämistä koskeva sopimus tai työnantajan laatima kuvaus itse järjestämästään työterveyshuollosta sekä 12 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitettu työpaikkaselvitys työntekijöiden nähtävinä työpaikalla.

26 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002. Tällä lailla kumotaan 29 päivänä syyskuuta 1978 annettu työterveyshuoltolaki (743/1978) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Ne terveydenhuollon ammattihenkilöt ja asiantuntijat, jotka ovat tämän lain voimaantullessa päteviä toimimaan työterveyshuollossa, ovat tämän lain säännösten estämättä edelleen päteviä nykyisiin ja niitä vastaaviin työterveyshuollon tehtäviin.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Peruspalveluministeri *Osmo Soininvaara*

Laki**työsuojelun valvonnasta ja muutoksenhausta työsuojeluasioissa annetun lain 4 ja 11 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan työsuojelun valvonnasta ja muutoksenhausta työsuojeluasioissa 16 päivänä helmikuuta 1973 annetun lain (131/1973) 4 §:n 1 momentin 5 ja 6 kohta ja 11 §:n 1 momentti, sellaisena kuin niistä on 4 §:n 1 momentin 6 kohta laissa 510/1993, sekä

lisätään 4 §:n 1 momenttiin, sellaisena kuin se on osaksi viimeksi mainitussa laissa, uusi 7 kohta seuraavasti:

4 §

Tarkastuksen tai tutkimuksen toimittajalla on oikeus:

5) saada nähtäväkseen työhuoneistoa tai sellaisen rakentamista koskeva rakennus- tai muutossuunnitelma piirustuksineen sekä se-
lostus sovelletusta tai käytäntöön otettavaksi suunnitellusta työ- ja valmistusmenetelmästä niin laajalti kuin valvontatehtävän toimittaminen kussakin tapauksessa edellyttää;

6) saada asettamassaan kohtuullisessa määrääjassa valvontaa varten tarpeellisia tietoja työnantajalta, työturvallisuuslain 6 §:n 4 momentissa tarkoitettulta itsenäiseltä työnsuorittajalta ja saman lain 6 §:n 1 ja 3 momentissa tarkoitetuilta henkilöiltä sekä suullisesti että kirjallisesti; sekä

7) saada työnantajalta nähtäväkseen työnantajan ja työterveyshuoltopalvelujen tuottajan välinen työterveyshuollon järjestämistä koskeva sopimus tai työnantajan laatima kuvaus itse järjestämästään työterveyshuollosta sekä työterveyshuollon toimintasuunnitelma ja perustellusta syystä muut mahdolliset

asiakirjat, jotka ovat tarpeen työterveyshuollon asianmukaisen järjestämisen toteamiseksi.

11 §

Työsuojeluvaltuutetulla on oikeus tehtäviensä suorittamista varten saada työnantajalta nähtäväkseen sellaiset asiakirjat ja luettelot, joita työnantajan on pidettävä työsuojelua koskevien säännösten mukaan. Hänellä on myös oikeus tutustua työn turvallisuutta ja terveellisyyttä koskeviin lausuntoihin ja tutkimustuloksiin sekä saada kaikista edellä tarkoitetuista asiakirjoista jäljennöksiä. Mitä edellä säädetään, koskee myös työnantajan ja työterveyshuoltopalvelujen tuottajan välistä työterveyshuollon järjestämistä koskevaa sopimusta tai työnantajan laatimaa kuvausta itse järjestämästään työterveyshuollosta sekä työterveyshuollon toimintasuunnitelmaa.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Tasavallan Presidentti**TARJA HALONEN**Peruspalveluministeri *Osmo Soininvaara*

N:o 1385

L a k i**kansanterveyslain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 28 päivänä tammikuuta 1972 annetun kansanterveyslain (66/1972) 14 §:n 1 momentin 7 ja 8 kohta, 14 a §:n 1 momentin 2 kohta ja 15 §:n 4 momentti, sellaisina kuin ne ovat 14 §:n 1 momentin 7 kohta laissa 746/1992 ja 14 §:n 1 momentin 8 kohta laissa 248/1997, 14 a §:n 1 momentin 2 kohta laissa 71/1991 sekä 15 §:n 4 momentti laissa 407/1988 seuraavasti:

14 §

Kansanterveystyöhön kuuluvina tehtävinä kunnan tulee:

7) tuottaa kunnan alueella sijaitsevilla työ- ja toimipaikoissa työskenteleville työntekijöille työnantajan järjestettäväksi työterveyshuoltolain 12 §:ssä tai muissa säädöksissä säädettyjä ja niiden nojalla määrättyjä työterveyshuoltopalveluja;

8) järjestää kunnan alueella toimiville yrittäjille ja muille omaa työtään tekeville soveltuvin osin työterveyshuoltolain 12 §:ssä ja sen nojalla annetuissa säännöksissä tai määräyksissä tarkoitettua työterveyshuoltoa;

14 a §

Sen lisäksi, mitä 14 §:ssä säädetään, kunnan, jonka tehtäväksi se asetuksella säädetään, tulee kansanterveystyöhön kuuluvina tehtävinä:

2) tuottaa merimiehille varustamon sijaintipaikkakunnasta riippumatta työnantajan järjestettäväksi työterveyshuoltolain 12 §:ssä tai muissa säädöksissä säädettyjä ja niiden nojalla määrättyjä työterveyshuoltopalveluja.

15 §

Kunta voi sopia alueellaan toimivan työnantajan kanssa siitä, että kunnan työterveyskeskus järjestää työnantajan palveluksessa oleville työntekijöille työterveyshuoltolain 14 §:ssä tarkoitettuja sairaanhoito- ja muita terveydenhuoltopalveluja.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Tasavallan Presidentti**TARJA HALONEN**Peruspalveluministeri *Osmo Soininvaara*

N:o 1386

L a k i**sairausvakuutuslain 29 a §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 4 päivänä heinäkuuta 1963 annetun sairausvakuutuslain (364/1963) 29 a §:n 1 momentti, sellaisena kuin se on laissa 782/1994, seuraavasti:

29 a §

Edellä 29 §:n 1—3 momentissa tarkoitetuista kustannuksista korvataan 50 prosenttia valtioneuvoston korvausluokittain vahvistamien perusteiden mukaan siten kuin kansaneläkelaitos tarkemmin määrää. Maksettava korvaus määräytyy työntekijäkohtaisen laskennallisen enimmäismäärän mukaan. Työterveyshuoltolain 22 §:ssä tarkoitettulle neu-

vottelukunnalle on varattava mahdollisuus lausunnon antamiseen asiasta ennen kuin valtioneuvosto vahvistaa perusteet. Enimmäismääriä tarkistetaan vuosittain yleistä kustannuskehitystä vastaavasti.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2001

Tasavallan Presidentti**TARJA HALONEN**Peruspalveluministeri *Osmo Soininvaara*HE 114/2001
StVM 36/2001
EV 167/2001

N:o 1380—1386, 2 arkkia